Wat aarzelend vertrok Juul. „Dus?" .... zei hij nog op den drempel.

„Vanavond," antwoordde de vriend.

„Ik reken erop, hoor. Want oprecht gesproken: zonder jas kom ik den winter niet door. Ik sta en val met die jas."

Buiten gekomen stoof juist een rukwind tegen hem aan, met fel geweld. Hij huiverde. „Afwachten maar," mompelde hij, en zette zijn jaskraag op. De veiligheidsspeld stak hij weer door de revers.

Den volgenden morgen kon men Juul als heer vermomd zijn woning zien verlaten, als heer ... en toch ook niet. In elk geval had hij het niet meer koud. Een zware jas van opzichtige lichtbruine kleur bekleedde hem bijna van het hoofd tot de voeten. De jas had een opvallend eigenaardigen vorm. Een hoogopreikende breede kraag, een klokvormig wijd uitstaand ondergedeelte, een breede ceintuur en een korte pelerine waren er de meest opzienbarende kenmerken van. De stof was heerlijk wollig en ruig als een vacht. Een slappe hoed in stemmige donkere tint en een paar keurige schoenen met glimmende neuzen volt tooiden zijn uitrusting. — De aandachtige beschouwer zou hebben bespeurd, dat Juul iets dralends, iets zonderling schuchters over zich had dien morgen; hij poogde op zijn gewone nonchalante wijze zich te bewegen, maar men zag het hem aan dat iets hem daarin belemmerde. Dit iets was de overweging dat hij de meest opzichtige wandelaar was, dien men gedurende de laatste eeuwen daar had aangetroffen. En nochtans.... hoe zeer verkneukelde hij zich in de lekker stovende temperatuur die binnen in die onsterfelijke jas heerschte. .... Want die jas was me een jas van de alleruitnemendste soort.

Het was zóó gegaan. Den vorigen avond was de vriend gekomen, en had hem de uitmuntende jas afgeleverd op de volgende voorwaarden.

1. De jas, een nieuwe creatie van zijn firma, de zoogenaamde „city-burnoe", waarop deze firma een patent had bekomen, werd aan Juul afgestaan om te verslijten, op voorwaarde dat Juul een stuk zou teekenen, waarin hij de jas blijvend eigendom der firma verklaarde. (Dit ter voorkoming van een mogelijken verkoop van het kleedingstuk door Juul, als hij onverhoopt van de eigenaardige snit eens genoeg mocht krijgen.)

2. Er mocht niets aan de jas worden veranderd. (Mede in verband met bovengenoemde mogelijkheid).

3. Juul zou de jas „lanceeren" door ze steeds te dragen en zich erin op de meest drukke uren in de meest volkrijke straten te begeven, en had niets te doen dan zich te vertoonen; alleen was hij verplicht van een aantal reclamekaarten, waarop de jas was gereproduceerd en de naam der scheppers en alleenverkoopers vermeld was, er nu en dan eenige achteloos op den grond te laten vallen.

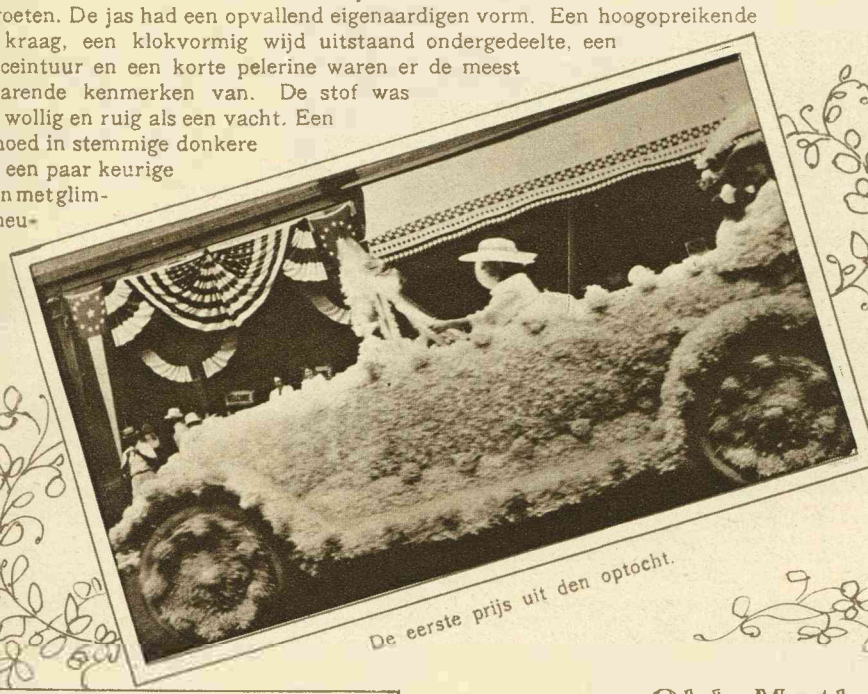
De opzet was niet onverstandig. De voorbijgangers zouden Juuls nieuwmodische waarlijk sjieke jas bewonderen, en zich afvragen, waar zulk een eenig voornaam kleedingstuk wel te verkrijgen zou zijn. Het antwoord lag dan vóór hen op den grond, indien ze de moeite wilden nemen het even op te rapen.

Ter completeering van Juuls toilet had de firma hem den stemmigen hoed en de glansneuzige schoenen ten geschenke gegeven.

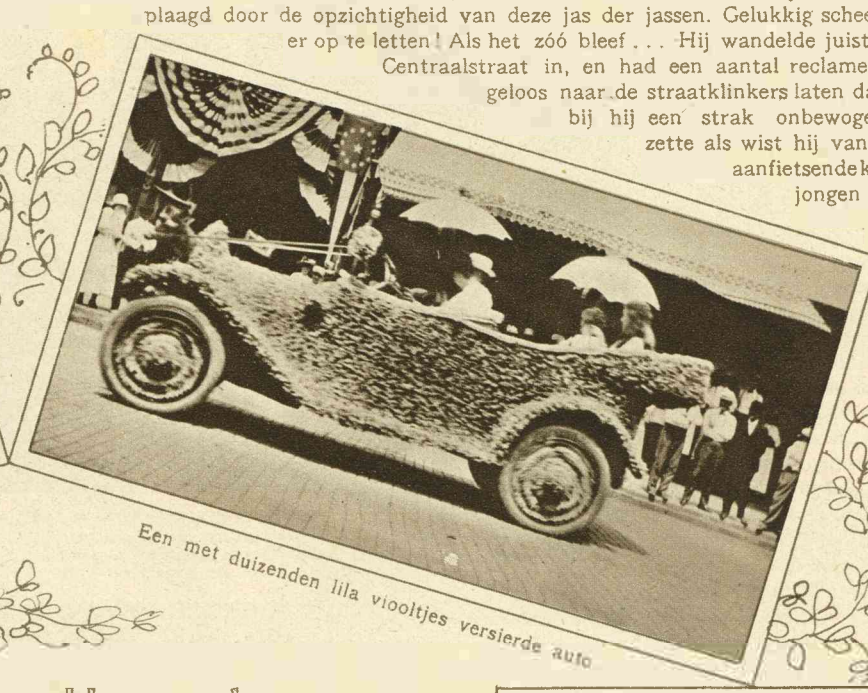
Juul had bij het aanbod eenige sporadische bedenkingen gehad, maar één voor één versmolten deze bij het vooruitzicht der ophanden lekkere temperatuur der jas. De kleine verplichtingen, die hij met het aanvaarden der jas op zich nam, achtte hij niet; voor nog meerdere had hij zijn weinig algemeen geëerde handteekening gezet, als hij de jas, de zalig warme jas, maar kreeg.

En daar liep hij dan gestoofd in de hemelsche jas en innerlijk ook niet weinig trotsch op zijn statig figuur en „heeren"-voorkomen, waaraan hij het kostelijk kleedingstuk te danken had, maar tevens toch telkens als hij er aan dacht, geplaagd door de opzichtigheid van deze jas der jassen. Gelukkig scheen niemand er op te letten! Als het zóó bleef ... Hij wandelde juist de drukke Centraalstraat in, en had een aantal reclamekaarten argeloos naar de straatklinkers laten dalen, waarbij hij een strak onbewogen gezicht zette als wist hij van niets. Een aanfietsende kruideniersjongen riep hem toe: „Hé, lan- ge, je verliest wat," en wees naar het plaveisel. En 't gekste van de zaak was, dat hij, Juul, ook werkelijk nog omkeek, de kaartjes met een vertoon van verbazing daar bezag, en ze weer opraapte. Dat hij dit gedaan had, bracht echter zijn gemoedsstaat weer tamelijk wat verder van de kook. Hij was wel overstuur, vond hij. Een blik in den reusachtigen spiegel van een uitstalkast zette hem waarlijk niet op zijn gemak; hij verschrikte van zijn voyante verschijning; als een excentrieke rol in een operette zag hij er uit. Een luid gegiegelde smaadkreet van een kwajongen kwetste hem uitermate. „Koetsier, ben je vrij?" schreeuwde de jongen, terwijl hij naar het gloednieuwe kleedingstuk wees, dat met de pelerine en den wijden schoot werkelijk wel eenige gelijkenis met een bokjas vertoonde.

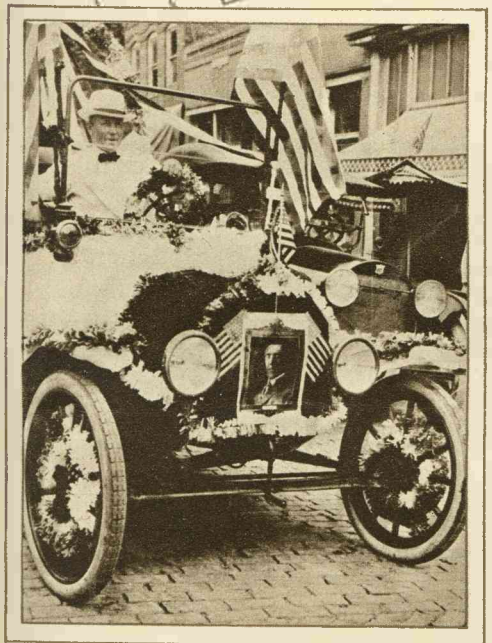
Voorbijgangers lachten eens, en bekeken den opzichtigen

De eerste prijs uit den optocht.

Een met duizenden lila viooltjes versierde auto

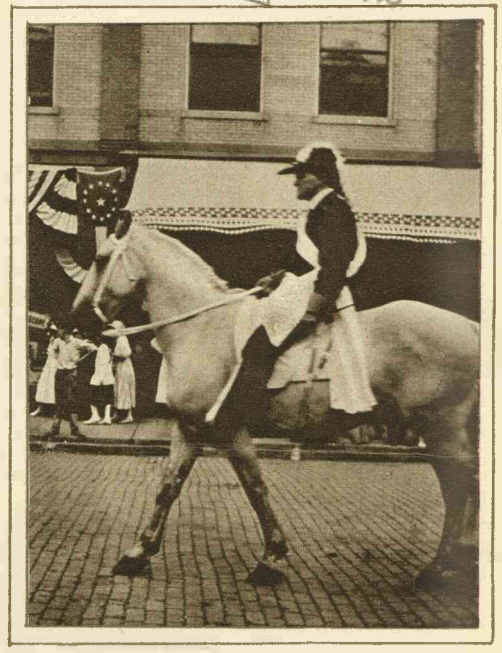

Versierde auto. Vóórop Wilson's portret.

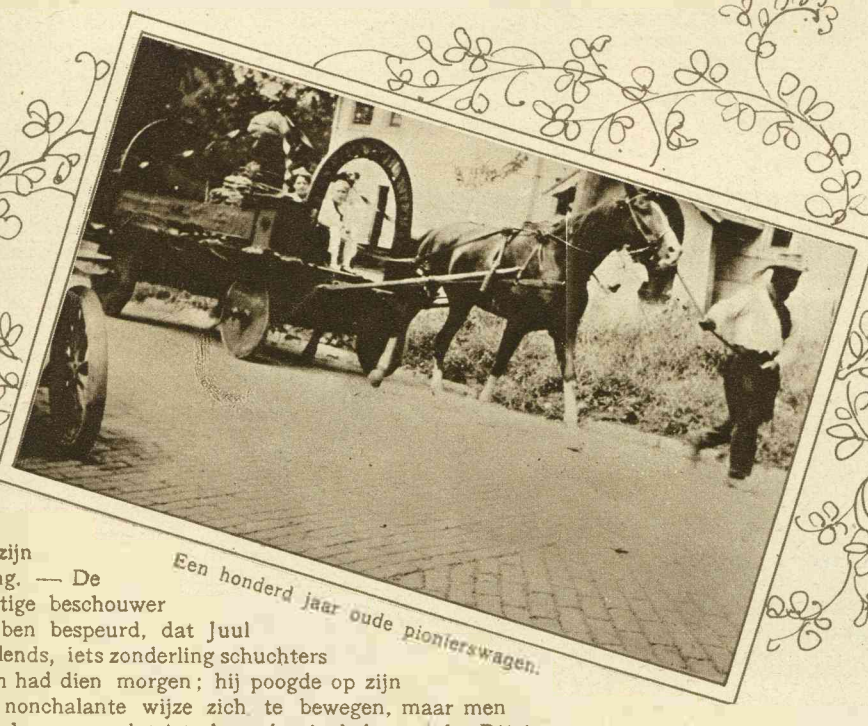
Old Mother Howard.

Van onzen Amerikaanschen correspondent.

Het was dit jaar (1916) een eeuw geleden dat de provincie Howard in den Staat Missouri georganiseerd werd. En daarom werd er dezen zomer een groot feest op touw gezet en er werden uitnoodigingen rondgezonden naar heinde en ver aan degenen die in Howard County geboren waren. Uitnoodigingen om toch te komen op „the Homecoming te Fayette". Fayette, genoemd naar Lafayette, is de hoofdplaats van Howard. En de uitgenoodigden kwamen. Van Californië, van Zuid en Noord en van N. Y. city! Duizenden en duizenden waren die feestweek in het kleine plaatsje Fayette. Het was een ware „Homecoming". Oude vrienden, die elkaar in jaren niet gezien hadden, drukten elkaar de hand, twee „musicbands" speelden den geheelen dag de universiteit en de stad zelf waren prachtig versierd en de candy-verkoopers hadden het erg druk. Ze verkoopen hier een eigenaardig soort snoepgoed, dat bestaat uit door electriciteit gesponnen suiker. Men koopt het warm en het ziet er precies uit als watten. Een prachtige historische optocht werd gehouden van een mijl lang. Voorop reden de vrijmetselaars, „the Knights of Pythias", gevolgd door de oude pionierswagens, motorfietsen, paardrijders, Indiaansche meisjes te voet en ten slotte de meest moderne auto's, prachtig versierd met bloemen. Op het plein werd 's avonds, 'n geïllustreerde lezing gehouden over „Howard county". Hoe interessant was dat, de geschiedenis van dit land te hooren! De eerste Europeaan die hier kwam was een Franschman, Joseph Marie in 1800. Men heeft daarom hier nog vele Fransche namen o.a. Bonne femme en Monitan. Lewis en Clark op hun beroemden ontdekkingstocht bereikten den mond van de rivier Bonne femme in 1804 en overnachtten daar. In 1807 kwamen de zoons van den beroemden jager Boone met hun veestapel en zout hier. Zij brachten het zout op en af de rivier in uitgeholde boomstammen. In 1808 kwam Colonel Cooper met z'n 5 flinke zoons. In 1812 begonnen de gevechten met de Indianen; de blanken moesten forten bouwen en leefden voornamelijk daarin. In 1816 werd de Provincie georganiseerd. Dan werd er verder verteld van de eerste stoomboot „the Independence" die de Missouri-rivier op kwam naar Howard County in 1819. Bij aankomst werd er een groot publiek diner aan de passagiers en officieren aangeboden. In hetzelfde jaar kwam ook de eerste diligence-dienst tot stand naar St. Louis, den ouden Indianenweg volgende, den beroemden „Santa Fe-trail". Meermalen werden de passagiers door Indianen overvallen. In 1819 kwam hier ook de eerste courant „The Missouri Intelligence" en in 1820 de eerste onderwijzer. Hoeveel hebben de eerste pioniers doorgemaakt en vooral hunne vrouwen! De zomers in Missouri zijn zoo erg heet. Nu heeft men overal in de huizen de electrische fans, ijskasten, moderne badkamers en in de zoo verschrikkelijke koude winters heeft men de centrale verwarming, Telefoon, Telegraaf, auto's, spoorweg, alles vergemakkelijkt nu het leven. Men moet werkelijk eerbied hebben voor de eerstgekomenen, die zonder deze hulpmiddelen zich een levensonderhoud hier wisten te verschaffen en den weg openden voor het komende geslacht.

Een der vrijmetselaars uit den optocht.

Een honderd jaar oude pionierswagen.

Indiaansche meisjes uit den optocht.